

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15196/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Јордановски, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гжрр 4/23 од 17.01.2023. године, у седници одржаној 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гжрр 4/23 од 17.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гжрр 4/23 од 17.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву Прр1 98/2022 од 28.09.2022. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име материјалне штете причињене због повреде права на мирно уживање имовине узроковане повредом права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Краљеву под пословним бројем Ст 21/16 по пријави потраживања број 6, исплати укупан износ од 240.124,71 динара, са законском затезном каматом на тај износ који тужиоцу припада по основу Закона о затезној камати почев од 30.03.2022. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, као неоснован. Ставом 2. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Виши суд у Краљеву је, пресудом Гжрр 4/23 од 17.01.2023. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Краљеву Прр1 98/2022 од 28.09.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете тужиоцу због неизвршења правноснажне судске одлуке у стечају вођеном против извршног дужника који је имао већински друштвени, односно државни капитал, а приговор предлагача (тужиоца) да му је у предмету у ком је вођен стечајни поступак је правноснажно одбијен. Побижана одлука донета је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године о одговорности Републике Србије за накнаду материјалне штете настале због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, што овде није случај пошто је приговор предлагача, овде тужиоца, да је у предмету Привредног суда у Краљеву Ст 20/16 повређено његово право на суђење у разумном року, правноснажно одбијен.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку члана 92. Закона о урђењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде имовинске штете тужилац је поднео 30.03.2022. године, а вредност предмета спора је 240.124,71 динар.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479.

став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија, није дозвољена.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**